

Європейський Союз проголосував за Україну але чи виберуть українці Європу

Європейська комісія рекомендувала а вслід за нею - Європейська Рада, 23 червня 2022 року, руками лідерів 27 країн-членів ЄС - ухвалила рішення про надання Україні статусу кандидата на членство в ЄС. «Це вирішальний момент для Європейського Союзу. Це геополітичний вибір, який ми робимо сьогодні», - заявив голова Європейської Ради Шарль Мішель.

Як заявила Урсула Фон Дер Ляен - президентка Єврокомісії, «...в Україні розвинена система освіти, а також Євросоюз захоплюється цифровими навичками країни та наявною цифровою інфраструктурою. Україна продемонструвала надійний рівень дефіциту лише у 2%, а державний борг - нижче 50%» (що мало місце до повномасштабної війни). Однак очевидно, що для члена ЄС, цього – явно замало. При цьому, крім можливостей, які відкриває статус кандидата в члени ЄС та на що постійно натякають українські можновладці, Україна та її громадяни мають цілу низку «домашніх» завдань, з якими їм ще тільки належить впоратись.

Опускаючи теми можливостей отримання фінансової допомоги у трансформації суспільства, правової системи та економіки на шляху до членства в ЄС, а також - впровадження реформ в Україні, варто зупинитись на кількох моментах, на які в Україні майже ніхто не звертає уваги, при розкритті яких виходитиму з практичного досвіду Чеської Республіки, яка стала членом Євросоюзу ще в 2004 році.

Отже, мова піде про аліменти, про реституцію та LGTB-суспільство.

Аліменти

«Одним із основних компонентів державної політики України у сфері захисту прав дітей є удосконалення нормативно-правової бази, у тому числі імплементація норм європейського та міжнародного права. Результатом цієї діяльності є те, що на сьогодні Україна є учасницею цілого ряду міжнародних договорів у сфері забезпечення прав дитини» - барабанять чиновники України. Та й практичні кроки, ніби підтверджують вищенаведене, бо в Україні чи не одні із найжорстокіших норм щодо тих, хто ухиляється від сплати аліментів, що й обумовлено Законом, який:

- позбавляє права виїзду за межі України;
- позбавляє права керування транспортними засобами;
- позбавляє права користування вогнепальною зброєю та права полювання;
- накладає арешт на майно;
- притягає боржника до відбування суспільно корисних робіт.

Правда, вказані обмеження можуть бути застосовані до боржника у випадку наявності заборгованості зі сплати аліментів понад 4 місяці. І тим не менше, такий «батіг», вкупі з вправністю органів державної виконавчої служби, [тільки у 2020 році дозволили стягнути 6,5 млрд грн аліментів](#) - теж працює. Вже [з початку 2021 року \(станом на 21.12.2021\) року було стягнуто ще більше - 6,8 млрд грн аліментних платежів](#).

Більше того, держава подбала й про випадки, коли «батьки яких ухиляються від сплати аліментів, не мають можливості утримувати дитину або місце проживання їх невідоме», правда лише [Постановою КМУ \(№ 189 від 22.02.2006 зі змінами та доповненнями\)](#) а не Законом. Такі, «державні аліменти» призначаються в разі, якщо:

- рішення суду про стягнення аліментів не виконується у зв'язку з ухиленням від сплати аліментів або відсутністю у боржника коштів та іншого майна, на які за законом може бути звернено стягнення;
- один з батьків визнаний в установленому порядку недієздатним або знаходиться на строковій військовій службі;
- один з батьків перебуває під арештом, слідством, в місцях позбавлення волі або на примусовому лікуванні;
- місце проживання (перебування) батька або матері не встановлено.

Однак, для реального отримання вищевказаних аліментів потрібно з десяток документів, головним з яких є... рішення суду (виконавчий лист) про стягнення аліментів та довідка державної

виконавчої служби, що підтверджує факт несплати аліментів на протязі 6 місяців, що передують зверненню а також повідомлення МВС про те, що місце перебування аліментщика не встановлено.

Позитивно, що бодай з 1 січня 2022 року, відповідно до внесених змін до Сімейного кодексу України, збільшено мінімальний розмір аліментів та запроваджено мінімальний розмір тимчасової державної допомоги дітям, батьки яких ухиляються від сплати аліментів а також тих, проживання чи перебування яких - невідоме.

А як же це у них, у Європі, можете спитати, чим краще? Тобто, чи є нормальним ситуація, коли бодай якісь кошти на утримання дитини, остання може отримати тільки після... судів? Адже, дитина, яка потребує гідного утримання: тут і зараз - навряд чи має потерпати тільки через те, що один із батьків має дочекатись вироку суду та виконавців.

В Чеській Республіці, як і в абсолютній більшості країн ЄС діє принцип: допомога (читай: аліменти) - негайно а суди - потім. Через це діють так звані «авансові аліменти» або «альтернативне утримання», як соціальні виплати що надаються державою. Така допомога батькам-одинакам, чий колишній партнер тривалий час: є невідомо де чи не платить аліменти - [дозволяє отримувати кошти від держави, які остання, згодом сама стягуватиме їх з неплатника.](#) При цьому, розмір допомоги становить 3000 чеських крон на місяць і її можна отримувати протягом 24 місяців та до 26 років віку дитини.

Другими словами, один з батьків з яким проживає дитина звертається до соціальних служб (в органи опіки) із заявою про неутримання (відсутність опіки) дитини другим родичем/партнером й... дістає аліменти на утримання дитини. А вже органи опіки подають до суду, який і виносить рішення на основі якого, виконавчі органи вже розшукують ухилянта й примушують до утримання дитини та/чи стягують вже понесені витрати держави. Тобто, навряд чи варто заздрити такому горе-батькові, який заборгував державі та якого накінець таки знайдуть судові виконавці.

Отже, як бачимо, українська практика у цьому питання суттєво відрізняється від європейської, де добробут та благополуччя дитини вище за юридично-судові перепони «іменем України».

Реституція

Реституція - поновлення порушених майнових прав та/чи приведення їх до стану, що існував на момент вчинення дії, якою було заподіяно шкоди. Тобто мова йде про повернення або відновлення матеріальних цінностей у натурі - тих же самих, або подібних, або речей такої самої вартості. Якщо останні неможливо повернути у натурі, то відшкодовується їхня вартість у грошах, причому не тільки власникам але і їх правонаступникам.

Реституція стала одним із визначних елементів трансформації чеської економіки після 1989 року. Закон мав на меті пом'якшити майнову несправедливість, вчинену комуністичним режимом. Таким чином, в Чеській Республіці термін «реституція» стосується повернення націоналізованого чи конфіскованого майна, колишнім: приватним власникам, церквам та іншим установам, які були позбавлені від такого в термін з 25 лютого 1948 року по 1 січня 1990 року, з порушенням чинних норм (наприклад, через експропріацію) або згідно з договором купівлі-продажу чи дарування, укладеним на явно не вигідних умовах.

Однак, через певну складність та значний об'єм інформації щодо всього спектру реституції, розглянемо тільки один напрямок: про майнові відносини з церквами та релігійними товариствами, як найбільш показовим прикладом повернення церковних володінь: земель, майна, коштів.

Отже, мова тільки про церковну реституцію, тобто про повернення частини майна, яке було націоналізовано у деяких церков і релігійних товариств соціалістичним режимом у тодішній Чехословаччині. Так, на підставі спеціального закону (від 8 листопада 2012 року) та політичної угоди, тодішня діюча влада Чехії домовились, що частина майна має бути повернута старим власникам та їх правонаступникам, тобто - передана іншій юридичній особі тієї ж Церкви або іншим церквам чи релігійним товариствам, ніж та, у якої вона була вилучена. Основним принципом закону є реституція в натурі первісного майна церков та релігійних громад, яке на той час було власністю держави. При цьому, виплати щорічних компенсацій церквам, було доручено здійснювати новоствореному Державному земельному управлінню (ДЗУ), при Lesy České

gerpubliku, s.p. (державна компанія «Ліси Чеської Республіки») а їх завершення має відбутись до 2043 року.

Станом на кінець 2021 року було укладено урядові угоди між країною та з представниками 17 церков і релігійних товариств. Загальна вартість компенсацій, яка була нарахована ще в 2007 році склала суму в розмірі 134 мільярди крон. Ця частка базувалась на даних, наданих церквами та релігійними товариствами, а також на матеріалах Земельного фонду Чеської Республіки та Лісів Чеської Республіки. При цьому, загальна сума була розділена: 75 мільярдів крон виплачено шляхом реституції (повернення) майна, а 59 мільярдів крон буде компенсовано церквам і релігійним товариствам - грошима.

Ну й насамкінець - актуальна інформація про майнові розрахунки з церквами та релігійними товариствами. Так, [станом на 1 січня 2022 року ДЗУ зафіксувало](#) загалом 2314 звернень про звільнення майна, в яких уповноважені особи подали заяви про звільнення 49 291 земельної ділянки та 1398 будівель. На цей же час, з уповноваженими особами укладено 2111 договорів про відчуження заявленого майна в обсязі 18741 земельної ділянки загальною площею 80299 га та 261 будівля. Крім того, ДЗУ реєструє 845 рішень місцевого Держкомзему, в яких було вирішено, що уповноважені особи є власниками 5559 земельних ділянок загальною площею 55 366 га та 108 будівель. [Станом на 1 січня 2022 року ДЗУ реєструє](#) 36 судових рішень відповідно, в яких вирішено, що уповноважені особи є власниками 129 земельних ділянок загальною площею 176 га та 2 будівлі. Після перевірки умов, встановлених Законом ДЗУ передав уповноваженим особам 429 земельних ділянок загальною площею 1119 га та 5 будівель.

Тобто, в процесі реституції церковного майна та виплати коштів, церквам та релігійним товариствам, що продовжується понині – сотні: храмів, церковного майна, земельних ділянок вже було повернуто їх власникам та/чи їх правонаступникам.

Що ж до України, то це звучить, як вирок: «країна за 31 рік незалежності так ще й не визначилась щодо реституції власності, а тому законодавство у цій сфері відсутнє!» Більше того, навіть підписана Україною Терезінська декларація (Прага, 2009 року) щодо реституції на користь, бодай жертв Голокосту та їхніх законних спадкоємців - так досі не ратифікована.

Натомість, балтійські держави, які були першими із радянських республік прийняті в НАТО та ЄС - стали лише заздрістю для українців, але не прикладом, щодо реституційного законодавства яке діє у Литві, Латвії та Естонії, практично з днів незалежності кожної з цих країн.

Так, в Україні ситуація складніша позаяк на сході, куди радянська влада прийшла в 1917-1922 роки, первинні документи – практично втрачені, через глобальні: колективізацію, індустріалізацію, знищення села, Голодомор 1932-33 років, терор 1937 року тощо а десь - збереглись краще, як-то на заході куди тоталітаризм «зайшов» після 1937-1944 років. Однак, навіть за умови, що реституція може бути актуальною тільки для Західної України, Бессарабії та Буковини - проігнорувати цей процес України, як і решті пост-совків, де у незаконний спосіб, «іменем»: революції, народу, СРСР чи УРСР відбирались/конфісковувались: землі, нерухомість, майно, кошти тощо - не вийде. Принципи та права людини у Європейському Союзі - непохитні. Через це, без законодавчого утвердження «святості» на приватну власність - повернення України до Європи... неможливе.

LGBT

ЛГБТ - це акронім для позначення лесбійок, геїв, бісексуалів і трансгендерів, який відомий у світі з 90-х років минулого століття. Сам термін «ЛГБТ» покликаний підкреслити різноманітність «сексуальності та гендерної ідентичності на основі культури» і використовується для позначення гомосексуальних, бісексуальних і трансгендерних людей.

З одного боку, громадяни України захищені Конституцією та законами України, незалежно від «раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками» (Стаття 24). А з другого - українці, практично не готові до «інакшості» окремих співгромадян, про що свідчать десятки нападів та побиттів на маршах рівності, які в Україні вперто трактують як гей-паради, що не одне і теж, про що вже не раз і сам писав як в соціальних мережах так в окремій статті [«Чим «Марш рівності» відрізняється від гей-параду?»](#).

Натомість, саме на шляху до ЄС, Україну чекають суцільні «зради» у цій, фактично морально-ментальній сфері, з якими суспільству та його «незбоченцям», як переконані «правильні» громадяни – прийдеться якось впоратись.

Тим паче, що в березні 2021 року, у відповідь на дискримінацію прав ЛГБТ+ у Польщі та Угорщині [Європарламент ухвалив резолюцію, якою оголосив Європейський Союз «зоною свободи ЛГБТ+»!](#) При цьому, таку ініціативу підтримали 492 депутати, 141 парламентар виступив проти, й тільки 46 - утримались. «ЛГБТ+ люди в ЄС повинні користуватися свободою жити та публічно демонструвати свою сексуальну орієнтацію і гендерну ідентичність, не побоюючись нетерпимості, дискримінації або переслідувань», - вважає Європарламент.

Трохи пізніше, 14 вересня 2021 року, Європарламент у схваленій резолюції закликав забезпечити для гомосексуальних пар однакове дотримання прав у межах всього ЄС, зокрема якщо йдеться про свободу пересування, пов'язану з визнанням особи членом сім'ї. Текст резолюції підтримали 387 голосами «за», 161 – «проти» та 123 – «утрималися». Причому, «одностатеві шлюби чи партнерства, зареєстровані у певній країні-члені, мають визнаватися однаково у всіх інших, і до співмешканців чи партнерів однієї статі має бути таке ж відношення, як і до гетеросексуальних пар» - закликали депутати. Ба, більше, Єврокомісію просять подбати, щоб усі країни поважали «спадкоємність закону» щодо ЛГБТ-родин, які в'їжджають на їхню територію з іншої країни ЄС, щонайменш у випадках, які підпадають під Європейську конвенцію з прав людини, та закликають внести проєкт закону, який би вимагав від усіх членів ЄС визнавати тих батьків, які вказані у сертифікаті про народження дитини, її юридичними батьками, незалежно від особливостей національного законодавства. При цьому, парламентарі окремо наголосили, що законодавство ЄС вище за будь-яке національне законодавство, якщо їхні положення конфліктують, тому країни-члени не можуть задіяти конституційну заборону на одностатеві шлюби тощо.

Однак, не без проблем, бо шість країн ЄС не визнавали у випадку одностатевих пар - факт наявності стосунків як підставу для надання посвідки на проживання а в 11 країнах юридичні батьки дитини не можуть бути двома чоловіками або двома жінками. І це вже не кажучи про проблеми з ЛГБТ-спільнотами у Румунії, Польщі та Угорщині, через що [ЄС вдається навіть до судових позовів щодо цих країн та фінансових санкцій на використання коштів ЄС.](#)

Так чи інакше, але у 2020 році навіть Папа Римський підтримав одностатеві союзи і сказав, що представники ЛГБТ-спільноти мають право на сім'ю. Того ж року, його підтримав, наприклад [голова єпархії Дрезден-Мейсена, який закликав католицьку церкву Німеччини змінити ставлення до ЛГБТ-спільноти й одностатевих шлюбів.](#)

Однак ще раніше, коли у червні 2017 року парламент Німеччини проголосував за легалізацію одностатевих шлюбів, «правильні» українці заговорили, що «до Євросоюзу враз перехотілося».

До жалу, ніякої дискусії з приводу відношення до ЛГБТ-спільноти в українському суспільстві - ніхто не веде, бо: війна, політичні інтриги та корупційні скандали, якими переймається більшість українців - не залишають часу на якихось «гомків чи лесбіянок». І це вже, навіть не кажучи про спроби - відповісти собі на питання: чому ж економічно найпотужніші країна Європи миряться зі «збоченцями», визнаючи їх права та дозволивши їм - одностатеві шлюби?

Навпаки, українські націоналісти та інші «правильні»: патріоти й активісти гнівно засуджують місцевих «нетакихяквісі», які мають хоробрість «марширувати» Києвом. Однак, мало хто з українців, значна частина яких ще з країни, у якій навіть «сексу не було», розуміють про що йдеться взагалі але засуджують одних та підтримують інших, стаючи свідками порушення прав людини а то й бійок, через сексуальну орієнтацію, гендерну ідентичність а то й просто за підтримку представників ЛГБТ-спільноти. Якщо ж [подивитись карту толерантності](#) до «нетаких» по країнах, то задніх пасуть країни СНД та африкансько-азіатські режими, де про рівність людей та демократію говорять тільки по відношенню до своїх друзів та ворогів, нерідко займаючись, навіть - канібальством.

Причиною, як видається є і той факт, що більшість інформації про ЦЕ українці черпають з руського міру, включаючи й щодо [ЛГБТ-руху, який як рух вільних людей - загрожує кремлю та самозванній РПЦ](#), хоч це вже геть інша тема.

Однак, на противагу російській церкві такий «інститут моралі», як [Українська православна церква \(Київського Патріархату\)](#) – у свій час, навіть [«закликала не застосовувати насильство проти \[одного з\] Маршу рівності»](#).

З цього приводу, історія знає один дуже показовий приклад, хоч й із трагічним кінцем. Саме останній став причиною того, що після публічної кампанії 2009 року британський Прем'єр-міністр Гордон Браун приніс офіційні публічні вибачення від імені британського уряду а в 2013 році, Королева Єлизавета II оголосила про посмертне помилування а її дії стали лише четвертим королівським помилуванням, наданим після завершення Другої світової війни. При цьому, помилування зазвичай дають лише тоді, коли особа технічно невинна, і прохання було зроблено сім'єю або іншою зацікавленою стороною, хоч жодна з цих умов - не була виконана. Більше того, в 2021 році Банк Англії навіть прикрасив 50-фунтову банкноту портретом цієї особистості.

Мова, про... гея - [Алана Тюрінга \(1912-1954\)](#), який вніс найбільший вклад в злам коду шифрувальної машини «Енігма», яку винайшли в Німеччині в роки Другої світової війни. Саме, це як стверджують історики допомогло суттєво прискорити кінець війни та забезпечило перемогу в ній антигітлерівської коаліції. Крім того, Тюрінг був ведучим математиком, біологом та піонером комп'ютерної науки та має велику спадщину з його статуями та багатьма речами, названими на його честь, включаючи й щорічну нагороду за інновації в інформатиці а також його визнано - найвидатнішою людиною 20 століття.

Більше того, символом корпорації Apple, як відомо є надкушене яблуко. Один із засновників американської компанії Apple, нині покійний Стів Джобс - саме так віддав данину геніальності 41 річному британцю, якого [8 червня 1954 року знайшли мертвим, де біля його ліжка лежало напівз'їдене яблуко](#). Це сталося після двох років після суду над Тюрінгом, коли у 1952 році йому винесли вирок за гомосексуальні акти і призначили гормональне лікування (через хімічну кастрацію) як альтернативу в'язниці. При цьому, сексуальні контакти між чоловіками вважалися кримінальним злочином з 1885 року й залишалися таким в Англії і Уельсі до 1967 року, в Шотландії до 1980 року а в Північній Ірландії - до 1982 року.

Вищенаведене - тільки одна, з десятків тисяч трагедій, однієї людини, яка «нетака» як більшість, що у цивілізації не може бути критерієм чи причиною дискримінації та з чим у вільному світі давно дали собі ради. Зараз черга за українцями, які як й більшість мешканців пострадянського простору - готові й далі гамселити представників ЛГБТ-спільноти та їх прибічників а, заодно - розганяти їх марші протесту проти дискримінації, свідками яких ми вже не раз були.

Натомість, очевидно, що допоки в Україні її громадяни будуть продовжувати обвинувачувати у своїх бідах всіх навколо, починаючи від політиків й чиновників та закінчуючи журналістами й активістами, а також - будуть вважати себе «арійцями» й, саме на вулицях, на мітингах та на маршах - визначатимуть «збоченців» й інших «ворогів народу», «зрадників» і далі, то 100 років тинятись по задвірках Європи нам всім - гарантовано! Другими словами, [допоки ми не визначимо для себе, що права людини, незалежно від того, якої вона: національності, віку, статі, політичних вподобань, релігійного спрямування, переселенець/емігрант тощо - ми й надалі ризикуємо залишитись: совками, ментальними інвалідами та варварами для сусідів-європейців](#).

* * *

Звичайно, що кожна із трьох вищенаведених тем не мусить стосуватись кожного громадянина України. Однак, для країни в цілому, ці та сотні інших тем, з яким українцям прийдеться визначитись йдучи в цивілізацію - стануть, по суті, лакмусовим папірцем, як й відповіддю на питання: чи ми дійсно хочемо стати частиною Європейського Союзу?

Й це вже не кажучи про сотні інших питань на які кожен з нас повинен собі відповісти, як-то: щодо кількості українських дітей-сиріт та позбавлених батьківського піклування, щодо кількості вигрібних ям на душу українця, громадських вбиралень в населених пунктах на цю ж душу, кількість бродячих псів по містах «європейської» України і так далі й тому подібне ...

Підготував Ю. Ключівський,
керівник IASEED
Прага, липень 2022 рік